

/⁹ ἄνδρας της ὁ Νικολάκης τήνε στραπασάρει πολλά (καί) τήν ἐδέρ/¹⁰νει (καί) δέν ὑποφέρει τὰ στραπάσια, πού τῆς κάνει (καί) ὁ ἄνδρας /¹¹ της τὰ ἀρνούντανε πῶς τὰ λέγει ψόμματα, μόνε πῶς ἡ γυναῖκα του /¹² ἡ Φωτεινὴ δέν ἔχει ἔγνοια τὸ σπῖτι της, μήτε ὑποτάσσεται τὸν ἄνδρα /¹³ της (καί) ὁ ἀφέντης βοεβόνδας (καί) προεστοὶ (καί) ἐπίτροποι τοῖς ἐκάμα/¹⁴νε (καί) ἐγαπηθήκανε ἀπὸ τὴν σήμερον (καί) ἐσμί-ξανε (καί) ἐπήγανε /¹⁵ μαζί (καί) ὑποσχέθην ὁ ἄνδρας της ὁ Νικολάκης νὰ τὴν ἀγαπᾷ (καί) /¹⁶ νὰ μὴν τὴν στραπασάρη τόσον (καί) αὐτὴ ἡ Φωτεινὴ ὑποσχέθην νὰ /¹⁷ ὑποτάσσεται τὸν ἄνδρα της, καθὼς ὑποτάσσ|ουν|ται ὅλες οἱ γυναῖκες τοὺς /¹⁸ ἄνδρες τῶνε (καί) ἀπὸ τὴν σήμερον (καί) ὄνμπρὸς ὄγοιός εἶνσι ἀφοορμ(ή) /¹⁹ ἀπὸ τὰ δύο μέρη γηὸ ἄντρας γῆ ἡ γυναῖκα (καί) μαλώσουνε (καί) δέν μπερ-/²⁰νοῦνε φρόνιμα νὰ πλερώνη κουντάνα τοῦ ἀφέντη βοῖβόνδα/²¹ (καί) νὰ παιδεύεταί ὡς κανταλοποιὸς (καί) παρήκοος· διὰ τὸ ὁποῖον ἔστερ/²²ξαν (καί) τὰ δύο μέρη (καί) ἔκαμαν τὸ παρὸν γράμμα τυπώνοντας ὁ Ἀγᾶς τὴν /²³ βούλλαν του. Ἀπο-γράφονται (καί) οἱ ἐπίτροποι βεβαιώνοντάς το (καί) τὰ δύο /²⁴ μέρη (καί) τὰ ἐξῆς.

Γ Α Κ, Α' Λυτὰ Μυκόνου, β/6

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐπαίτηση ἀπὸ δάρειο

1772 Ὀκτωβρίου 22

ΑΘΗΝΩΝ

1772 Ὀκτωβρίου - 22 - Μύκονος:—

/² Ἔστοντας καὶ νὰ ἐχρεωστοῦσε ἡ Μαργαρίτα θυγάτηρ τοῦ Χρήστου μερικὰ ἄσπρα τοῦ καλογέρου/³ Ἀμπράμ καὶ τοῦ Νικόλα Ἀξιώτη καὶ τοῦ Στεφάνου Ἀξιώ-τη μὲ ὁμολογίες νόμιμες καὶ τὴν σήμε/⁴ρον ἤφεραν οἱ ἄνωθεν τὲς ὁμολογίαις των κατέμπροσθεν τῶν τιμιωτάτων συντίχων τῶν κά/⁵τωθεν ὑπογεγραμμένων καὶ ἐζη-τοῦσαν τὰ ἄσπρα των· καὶ οἱ τίμιοι σύντιχοι ἔκραξαν τὴν /⁶ ἄνωθεν Μαργαρίτα διὰ νὰ ξεπληρώσῃ τὰ αὐτὰ ἄσπρα κεφάλαιον καὶ διάφορον, ἡ /⁷ ὁποία ἀποκρίθην πῶς δέν ἔχει ἄσπρα νὰ δώσῃ, μόνον ἔχει ἓνα ἀμπέλι εἰς τὸ /⁸ Ἀμυγδαλίδι, σύμπλιος ὁ Ζου-γάνες Μαραμπότος καὶ ἓνα κλεῖσμα εἰς τὸν Πάναρμον, σύμ/⁹πλιος ὁ παπᾶ - Γιαν-νάκης Κουντουμᾶς. Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα ἅς τὰ πγιάσουν διὰ /¹⁰ τὰ ἄσπρα των καὶ ἅς τὰ κάμουν ὡς θέλουν καὶ βούλονται. Καὶ γροικῶντας οἱ τίμιοι σύντιχοι /¹¹ ἀπὸ τὸ στόμα της τέτοιαν ἀπόκρισιν ἔκριναν καὶ ἀποφάσισαν ἀπὸ τὴν σήμερον /¹² νὰ πγιάσουν οἱ ἄνωθεν αὐτὰ τὰ δύο πράγματα ὅτε καλόγερος καὶ Νικόλας καὶ Στέ-φα/¹³νος νὰ τὰ κάμουν ὡς θέλουν καὶ βούλονται ὡς πρᾶγμα ἐδικό των καὶ πουλῶν-τας τα αὐτὰ τὰ /¹⁴ ἄνωθεν ἀτοὶ των θέλει πάρει κάθε εἰς ἐκεῖνο ὅπου τοῦ ἀγγίζει κατὰ τὴν ὁμολογίαν του. /¹⁵ Τοιούτης λογῆς ἐκρίναμεν καὶ ἀποφασίσσαμεν καὶ οὕτως ὑπογράφομεν :—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

/¹⁶ Ἰωάννης Καλογερῆς σύντιχος :—

/¹⁷ Πέτρος Μαυρογένης σύντιχος

/¹⁸ Χαζηαλέξανδρος Γρυπάρης σύντιχος:—

/¹⁹ Γρηγόριος Ἀρτακηνὸς καὶ νοτάριος / δημόσιος.—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙΝ

189

Γ Α Κ, Α' Λυτὰ Μυκόνου, β/6

1772 Νοεμβρίου 22

Ἀπαίτηση ἀπὸ δάνειο

1772 - Νοεμβρίου - 22 - Μύκονος

/² Ἔστοντας καὶ νὰ ἐχρεωστοῦσε ὁ ποτὲ βικάριος τὸν Φρατζῆσκος Ὁστοβίκης τοῦ σιὸρ Κωνσταντάκη /³ Μπάγου γρόσια διακόσια πενήντα· λέγω: ρ(ιάλια) 250: μεῖς ἰδιοχείρως του ὁμολογία ὑπογεγραμμένη /⁴ παρὰ ἀξιοπίστων μαρτύρων καὶ μετὰ τὸ νὰ ἔδωκε τὸ κοινὸ χρέος ὁ ἄνωθεν ποτὲ βικάριος ἐγγύρευ /⁵ ἐν ὁ σιὸρ Κωνσταντάκης τὰ διακόσια πενήντα γρόσια ἀπὸ τὸν Πασκαλιὸν Ὁστοβίκη τὸν ἀδελφὸν /⁶ τοῦ ποτὲ βικαρίου, ὁ ὁποῖος Πασκαλῖος δὲν ἤθελεν νὰ τὰ δώσῃ. Βλέποντας ὁ σιὸρ Κωνσταντάκης τὸ /⁷ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ Πασκαλιῶ, πὼς δὲν δίνει τὸ αὐτὸ χρέος ὡς κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ του /⁸ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ αὐθεντός μας Καβαλιέρη Ψάρου καὶ στοχαζόμενος τὴν ὑπόθεσιν /⁹ καταλεπτῶς καὶ μετὰ φόβον Θεοῦ ἐπρόσταξεν νὰ τὰ πληρώσῃ. Ὁ ἄνωθεν Πασκαλῖος ὅμως δὲν ἤθελ¹⁰ησε πληρῶσαι αὐτὰ ἀλλὰ ἐζήτησεν ἀτὸς του ὁ Πασκαλῖος νὰ βάλουν αἵρεται κριταὶ νὰ θεωρή¹¹σουν τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὁποῖου ἔδωκεν τὴν ἄδειαν ατὸς του ὁ Καβαλιέρ Ψάρος νὰ τὴν θεωρή¹²σουν ἐκ δευτέρου καὶ ἐζήτησεν ἀτὸς του ὁ Πασκαλῖος νὰ βάλῃ αἵρεται κριταὶ τὸν πανιερώτατον ἅγ¹³ιον δεσπότην πρῶην Λιτίτζην κύρ Ἀνθιμον καὶ κύρ Γιαννιὸ Παπαδάκη καὶ κύρ Ζαννῇ Ντεσουδά /¹⁴ μετὰ κομπρομέσο ὑπογεγραμμένο ἰδιοχείρως τοῦ Πασκαλιῶ καὶ τοῦ σιὸρ Κωνσταντάκη Μπάγου /¹⁵ πὼς στέργουν καὶ τὰ δύο μέρη τὴν ἀπόφασιν ὅπου εὔρουν εὐλογον, οἱ ὁποῖοι αἵρεται κριταὶ εἶδαν /¹⁶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ 1772. Ἀπριλίου - 20: μετὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποφάσισαν ὅτι /¹⁷ νὰ τὰ πληρώσῃ τὰ ἄνωθεν ἄσπρα ὁ Πασκαλῖος ἀπροφασίστως. Ὁθεν, μὴ θέλοντας ὁ Πασκαλῖος /¹⁸ πληρῶσαι αὐτὰ ἐπῆγεν ὁ σιὸρ Κωνσταντάκης εἰς τὸν καπετὰν Πέτρο Ἀνίσκο καὶ τοῦ ἔδειξεν ὅ¹⁹σες ἀποφάσεις καὶ ἂν εἶχεν, καὶ γνωρίζοντας πὼς εἶναι δίκαιον νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ Πασκαλῖος /²⁰ τὰ ἄνωθεν ἄσπρα ἐπρόσταξεν νὰ τὰ δώσῃ χωρὶς ἄλλο πλὴν μετὰ διορίαν καιροῦ. Καὶ τὴν σήμε²¹ρον βλέποντας ὁ σιὸρ Κωνσταντάκης πὼς ἐπέραςεν ἡ διορίαν κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ καπε²²τὰν Πέτρου Ἀνίσκου ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν αὐθεντι-